

Vendégjáték

Ma délutánra szabadságot kértem az irodában, hogy bemehessek apámhoz a klinikára, és hogy utána, egy hónap szinte néma csönd után, újra találkozzak Anikóval. Látom magam előtt, ahogy a család tagjai ott tolonganak egyszerre a különszoba bejáratánál. Elsőként anyámat, aki egész nap a kezét tördeli és néha sír, Erika nénit a nyakbavalójával, színes mütyürkéivel, és Pali, azaz Paul bácsit, aki kifejezetten apám betegsége miatt érkezett haza Londonból, meg persze azért, hogy egyúttal a Rudasban vagy a Széchenyiben áztathassa magát napi négy-öt órán át.

Talán én vagyok az egyetlen a Pesten élő családtagok közül, aki még csak egyszer járt bent nála azóta, hogy megműtötték. Kimetszettek egy jókora rákos darabot a végbeléből, hogy ne alakulhasson ki áttét, ami nem először történt volna meg az elmúlt néhány év során. Alattomos csápjaival ez az újra-újraéledő rémség szinte az összes szervét beszötte már, de apám idővel mindig minden idegenséget lefejt magáról, ő, a mosolygó közvetlenség, aki egyetlen szóval vesz a lábáról bárkit és bármit. Azt mondják, örököltém tőle ezt a képességet. És ezért is csodás, hajtogatja anyám, hogy én is jogász lettem, pontosabban: az ügyvédi hivatást választottam, ami velem együtt már a negyedik generáció óta a férfiak sajátja az Illés családban. És közben ezért olyan hihetetlen, teszi hozzá egyre gyakrabban, hogy nem találtam magam mellé senki állandót, aki unokával örvendeztethette volna meg már az elmúlt évek során. Hiszen az Illések közül mindenki olyan hamar párra talált, s bár nem esküdne meg rá, de szerinte senki sem múlt el harminc, mire megházasodott az elmúlt száz év során.

Sokáig eléggé bosszantott ez a logika. Mostanában viszont már kezdem azt hinni, ez a két dolog tényleg kapcsolatban áll egymással, már hogy a munka általában jól megy, de hogy a nőkkal közben hullámszó, izgatott, más szóval, elég intenzív és alapvetően feszült a viszonyom. Lehet, hogy ez is apám miatt van, akiről bár tudok egy-két szaftos történetet, de aki mégis valamiféle megtestesült mintakép, stabil, ugyanakkor megfejtésre váró, mint egy piramis. Sosem esett jól árnyékban élni. Bizonyára azért, mert már egészen kamaszkorom óta nem lehetett másban, mellette, aki tíz évig kőkeményen benne volt a politikában, fél fejjel ráadásul magasabb nálam, s aki a beszédével mindig rátapint a lényegre, a hallgatásával pedig előcsalogatja, ami neki mindenképp kell.

Ő az egyetlen ember például, akinek képtelen vagyok hazudni. Másnak kiválóan megy. És sehogy sem tudok rájönni, pedig sokat töprengtem rajta, hogy mi lehet az oka. Hogy vajon egyszerű szorongás-e ez, vagy a köztünk feszülő távolság áthidalhatatlanságának érzése a forrás, amin egy kvázi gyermeki csíny sem változtatna semmit, vagy csupán bizalmatlanság, félelem attól, hogy ha fény derülne a mellébeszélésre, soha nem bocsátana meg nekem. Talán mindezek ösz-

szessége. A legmegdöbbenőbb viszont, s erre csak nemrég jöttem rá, hogy látatlanul se megy. Egy telefonbeszélgetésben sem vagyok képes mászt mondani neki, mint ami van, és egyáltalán nem nyugtat meg a sejtés, talán több is annál, hogy apám nagyon is tisztában van ezzel, mert az évek alatt az persze kiderült, hogy a kényszerű őszinteségem nem a nyitottság érzését növeli bennem, inkább a lekötöttségét. Természetesen azt is apám javasolta, hogy a szakvizsga utáni első néhány évben az ügyészségen dolgozzak, aminek nyilván láttam értelmét, de közben több mint három éven át öröltek a hivatal teljesen felesleges nyúgei.

A főnököm, akihez ezek szerint vagy nem jutott el a reggeli üzenetem, vagy egyszerűen csak tudomást sem vesz róla, nagyjából öt perce azzal hívott föl, hogy egy meglehetősen fontos ügy miatt a Gyorskocsi utcába kellene mennem legkésőbb fél ötig. Vagyis rohadt későn, jövök rá közben, ami egyúttal azt is jelenti, hogy csak a látogatási időn túl érek a kórházba, illetve, hogy szólnom kell Anikónak, a hét óra ma sehogy se megy, s hogy vagy legyen nyolc, esetleg fél kilenc, vagy tegyük át másik napra a dolgot. Nem fog örülni, bármivel is hozakodom elő, mégis muszáj lesz jeleznem.

A főnököm kapkodva magyarázott arról, hogy egy fiatal zenészt, egy bizonyos F. Ádámot emberelés gyanújával vettek őrizetbe éjjel, s hogy minél előbb be kellene menni a fogdába, hogy beszéljünk vele, és képviseljük, miközben a kihallgatás zajlik. Imádom, amikor többes számban fogalmaz, úgy, hogy rám hárul majd az összes feladat. Megnyugtatna, ha te lennél ott, mondta még, nyilvánvalóan a hiúságomat híva segítségül, majd hozzáfűzte azt is, hogy mindjárt megkapom a rendőrségi jegyzőkönyvet, meg amit a férfiről tudni kell és érdemes, végül rám nyomta a telefont. Ha az egyik titkárnőt kérte volna meg, hogy szóljon nekem, gátlástalanul megpróbáltam volna áttolni egy, az irodában tartózkodó kollégára a lehetőséget, de így, hogy ő hívott, sehogy sem hozhattam föl mentésként a kikért délutánt.

Szerencsére apám jól van. Anyám két-három óránként mindent jelent, vagyis hogy evett, a kivezetett végbél nem is annyira vészes ám, apád nagyon is rendben viseli, s hogy már nevetett is, annak ellenére, hogy továbbra sem vagy itt, vele. Ha valamiben érzem, már elég régóta, hogy a két szülőm szorosán összetartozik, az az intenzív büntudatkeltésre való hajlam, és annak kíméletlen precizitása, mely azonnal leszámol bizonyos önálló érzésekkel, hogy aztán újakat és nagyon is kezelhetetleneket hozzon létre.

Megnyitom a maileket rejtő alkalmazást a telefonomon, mert látom, hogy megjött a jegyzőköny kikért példánya. Ráadásul, ahogy nézem, a főnököm maga küldte át, nem is a titkárnője, ami meglehetősen szokatlan. És az is, hogy a *fontos* jelzés ott lebeg a szélen, tehát még arra is vette a fáradságot, hogy ezzel babráljon, miközben feltehetőleg tényleg dolga van. Közben a vastaggal szedett címsor alatt megint meglátom az Anikótól kapott sorok első néhány szavát. Összerándul a gyomrom. Nem is tudom, hogy hirtelen jött aggodalom-e, amit érzek, az egy hónapig tartó viszonylag stresszmentes időszak után, vagy inkább szégyen, a saját viselkedésem miatt. Mindenesetre bánom, hogy nem tettem talonba az üzeneteit ezen a fórumon is, hogy mindkettőnknek legyen lehetősége hosszabb időn át gondolkodni a kettőnk közt történekről, másrészt nyilvánvaló, az, ahogy viselkedtem, nagyon gyerekes és bántó. Hogy egy bő hónapra eltűntem, és minden

más kommunikációs felületen negligáltam őt, s így most persze még kellemetlenebb a dolog. Hiszen szűk négy órával a találkozó előtt finoman szólva is bunkóság, és feltehetőleg értelmetlen is lenne e-mailt írni arról, hogy akkor minimum egy órával később – ki tudja, mennyit leszek a fogdában egyébként –, vagy a napokban valamikor, ami persze szintén függ az irodai ügyektől és apám állapotától. Az jut eszembe, hogy ez a két dolog talán csak azért merül föl bennem ellenérvként, mert nagyon is tartok ettől a találkozótól. A lehetséges összeveszéstől. Hogy újra a másik képébe toljuk a saját hiúságunk görcseit. Föl kell hívnom Anikót, viszonylag hamar. Arról viszont elképzelésem sincs, milyen hatást vált majd ki belőlem, ha újra hallom a hangját, mert miközben rá gondolok, annyira erősen ver a szívem, hogy a lüktető érzésen kívül más most alig-alig van.

A konyhaasztalon egy dobozban ott fehérlik a maradék sushi, amit még tizenegy körül rendeltem. Fogok egyszerre két darabot, és egy jókora adag wasabival betömöm a számba. Irgalmatlanul éget, de legalább néhány hosszú másodpercre a lüktetés a fejemben folytatódik, kikapcsolva az összes lehetséges gondolatot, arra redukálva az egész testemet, hogy igyekezzen levegőhöz jutni.

Nem volna jó halogatni a hívást, a végén még elfelejtkezem róla indulás után, jut eszembe, úgyhogy kikeresem Anikó számát, majd rápöccintek a zöld ikonra. Csak sípolás, ki se csöng. Kinyomom. Még egy kísérlet, de akkor is ugyanaz. Egyre nyilvánvalóbbá válik az aggodás, pontosabban, hogy rossz előérzetem van. Közben megnyitom a másik mailt, ahol egy pdf-fájlban ott van a rendőrségi jegyzőkönyv, aminek lényegét tulajdonképpen már ismerem, vagyis hogy Fazakas Ádám budapesti lakost ma hajnalban, pár perccel egy óra előtt vették őrizetbe, Budapest II. kerületében, emberölés megalapozott gyanújával. A szöveg arról is beszámol, hogy az áldozatot – akinek a neve egyébként ismerősen cseng – egy tompa tárggyal ütötték le, és súlyos koponyasérülés következtében a helyszínen elhunyt, illetve, hogy négy másik személyt kábítószer birtoklásának gyanújával állított elő a II. kerületi rendőrség, és közülük kettőt – számomra teljesen ismeretlenek – a folyamatban lévő emberölési ügyben tanúként hallgatnak majd ki. Az olvasottak alapján még inkább úgy érzem, nem lesz egyszerű a délután hátralévő része, de igyekszem nem kombinálni, hanem egyszerűen csak elfogadni azt, ami van.

Fél négy. Van még időm, hogy a fogdába érjek. A Waze szerint huszonhat perc az út innen a Rómer Flórisról, tehát, péntek lévén, brutális lehet a forgalom. Arra gondolok, hogy a harmadik hívást majd a kocsiból kísérlem meg. Az üzenetben ott van egy másik dokumentum, amelyben pedig a gyanúsítotttról szerepel pár lényeges adat, a teljes neve, végzettsége, foglalkozása. Úgy tűnik, hogy nem az a szokványos figura, aki bosszúból eltette volna láb alól a felesége szeretőjét vagy a házmesternőt, netán az üzlettársát, aki csúnyán átbaszta. Valami zongorista a kölyök. Huszonnégy éves, döbbenek rá, ahogy olvasom a sorokat, vagyis nálam tíz évvel fiatalabb. Megnyitom a keresőt, majd beírom a nevét, kíváncsi vagyok, mit dob ki róla a net. A felső sávon már ott is van az arca néhány beállított portréfotón. Életemben nem láttam még, ami persze semmit sem jelent. Nem vagyok nagy koncertlátogató, elég ritkán hallgatok komolyzenét, viszont az eredményeit és a nevét újraolvasva úgy érzem, hallottam már róla valahol. Biztos a rádióban, ami egyfolytában megy, ha a kocsiban ülök. A nevek amúgy is beépülnek, ez

munkaköri ártalom, csak éppenséggel igazán jól megszerezni nem tanultam meg még őket.

„Súlyos balesetet szenvedett a fiatal tehetség”, ezt a címet pillantom meg másodikként, és a szövegben, amelynek egy része megnyitás nélkül is olvasható, látom, hogy a srác neve is szerepel. Rövid MTI-hír még három évvel korábról. „Fazakas Ádám, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem különleges tehetségek osztályának végzőse súlyos autóbalesetet szenvedett Püspökladány közelében”. Nem szeretek fölöslegesen spekulálni, de az a gyanúm, ennek a korábbi esetnek nagyban is köze van ahhoz, amiért most a Vízivárosba kell mennem.

Az autóban ülve sem nyugszom meg, talán azért, mert közben eleredt az eső. Lesz vagy bő fél óra is, mire megteszem ezt a két-három kilométert, és nyilván az is közrejátszik a hangulatom alakulásában, hogy semmi vágyam a fogdában zárni az elmúlt, több szempontból is izasztó öt napot. A Waze nem mutatja, hogy volna értelme a Bimbó út felé kerülnöm, úgyhogy csak simán az Ankara utcán ereszkedem lefelé. Araszolgatnak előttem a kocsik. Ott, ahol a Margit utca balra fölbukkan, a terebélyes lombú fák szinte az egész járdát eltakarják, és mindkét sávban olyan sűrűn állnak a járművek, mintha két, egymás mellett futó fémcső kanyarogna le egészen a Margit hídig. Óbuda felől egy összefüggő sűrű tömb kúszott be fölé az elmúlt pár percben, és a fák ágainak mozgásán látszik az is, hogy erős a szél odakint. Rádöbbenek, hogy szinte csönd van, csak a kocsi hulló cseppek kopogását hallom. Benyomom a rádiót, hogy terjedjen idebent valami. Portishead szól, ami több mint tűrhető.

A mobil képernyőjén váratlanul kirajzolódik a nővérem, Anna arca, vagyis ő hív, még véletlenül sem Anikó. Talán csak öt másodperc telik el, míg nem az előttem vánszorgó Ford Fiestát figyelem, amikor valami irgalmatlanul nagyot csattan odakint. Arra gondolok rögtön, hogy biztos a mögöttem ereszkedő kocsit vezetője nem figyelt, és belém jött hátulról, ami most kurvára nem jönne jól, de aztán, ahogy megmozdítom a fejemet, egy alakot látok a nedves üvegen át, amint a kocsim előtt egyre följebb emelkedik.

Elütöttem volna, teszem föl a kérdést magamnak, és a válasz egyre egyértelműbbnek tűnik, ahogy telik az idő. Dudálás, vagy négyszer. Nem tudom, csupán annak szól-e, hogy megálltam, hiszen tövig nyomtam reflexből a féket, vagy azért túlköl valaki, mert épp most koccoltam le ezt az idős embert, és így akar jelezni a komoly figyelmetlenség miatt. Közben már azt is látom, hogy zebra szeli keresztbe az utat, ami elég hihetetlen. Meg mernék esküdni rá, hogy tegnap, vagy legalábbis a napokban még nem volt fölfestve itt, de most elég egyértelműen lent húzódik a kocsi mellett a csíkozás, vagyis rajta állok az átkelőn. A bácsi csupasz, ázott fejjel néz befelé, miközben már a motorháztetőn támaszkodik. A hevesen mozgó ablaktörő miatt nem látom tisztán az arcát, ráadásul a szitálás rendes zuhogássá változott hirtelen. Mivel a mögöttem lévő egyfolytában dudál, nem szállok ki, inkább igyekeznék megmozdulni a kocsihoz, az öreg viszont egy helyben, az autó előtt állva még mindig befelé bámul az üvegen át. Mutatom neki, hogy húzódjon arrébb, majd az jut eszembe, hogy ezt talán nem így kellene. Az öreg megmozdul, iszonyatosan lassan, majd arrébb vánszorong, és a járdán várakozik tovább. Nem lehet komoly baja, erre gondolok, és az is átsuhan az

agyamon, hogy továbbmegyek, mert a Fiesta, ahogy kiveszem, jóval lejjebb, szinte a kanyarban áll már, tehát tűrhetően halad a sor. A telefont is föl kellene vennem, hátha valami fontosat akar mondani a nővérem, de úgy döntök, majd visszahívom, miután a fogdánál leparkoltam a kocsival.

Benyomom a gázpedált, de már a mozdulat közben rettenetes nyomást érzek a mellkasomban, és pontosan tudom, hogy nem volna helyes továbbállni, s hogy ezzel a fölismeréssel együtt már nem is menne. Oldalt, a kötelező haladási irányt jelző tábla után fölhúzodom a járdára, majd egy nagy levegővétel után kinyitom az ajtót. Ömlik az eső. Olyan intenzíven, hogy egészen vastag, folyamszerű sávok szaladnak le a járdaszígről mellett. Nincs nálam ernyő. Arra sem emlékszem, mikor és hol használtam utoljára. A kezemet a fejem fölé tartva szálllok ki a kocsiból. Elhalad mellettem egy mélykék Opel, s a félig lehúzott ablakon át azt üvölti a vezető, hogy te hülye faszt, elmehetsz a jó kurva anyádba. Mindez nyilván nem annak szól, hogy tulajdonképpen elütöttem valakit a zebrán, ezzel együtt persze még brutálisabban ver már a szívem, és sejtem, hogy ha a telefon helyett mondjuk egy téglá lenne a kezemben, azt tuti, hogy utánakúrnám.

Próbálok minél kisebbre összehúzni magamat. Lehajtott fejjel megyek fölfelé a járda szegélyén. Az eső súlyos cseppjei a dombról ereszkedő autók lámpáinak fényében zuhognak csak igazán. Nem látom sehol az öreget, mikor az átkelőhöz érek. Azt viszont igen, hogy az egyik oszlopról kamera figyeli a kereszteződést, vagyis rögzítve lehet, ami történt, és ez nem jó hír.

Az Ankaráról lépcső vezet le a Rómer Flóris alsó részére. Amint lenézek a szürkülő mélységbe, észreveszem, hogy az öreg azon lépdel lefelé. Kezdek átázni, de ha már kiszálltam, nem hagyhatom annyiban a dolgot. A szorítás sem enged, bár annak azért örülök, hogy a saját lábán áll, még ha láthatóan elég lassan halad is. Néhány gyors lépéssel beérem a férfit, majd megkerülöm, és odaállok elé.

– Nézze, röstellem, ami történt – szólalok meg.

– Mi van?

– Azt hiszem, magának mentem az átkelőn. Nem láttam, hogy ott van.

– Vettem észre – mondja komoran.

– Miért nem várt meg? – teszem fel ezt a hülye kérdést.

– Már miért kellett volna?

– Nem is tudom. Hogy megbeszéljük a dolgot.

– Viccel? Változik attól valami?

– Már hogy?

– Ha megbeszéljük.

– Gondolom... Talán – felelem elég bizonytalanul.

– Úgy láttam, továbbmegy, úgyhogy elindultam én is. Ha nem vette volna észre, szakad az eső.

– Igen, nagyon esik – mondom teljesen feleslegesen. – Szóval, most itt vagyok, és szeretném, ha...

Elakad a szavam, mert fogalmam sincs, mit kellene mondanom. Érzem, hogy egyre vizesebb vagyok.

– Mi a fenét akar?

– Őszintén? – kérdezem.

– Nyilván annak van értelme – mondja.

– Ha ez az egész most nem is lenne.
– Maga jött utánam.
– Én ütöttem el.
– Ez kétségtelen. De láthatja, nincs nagy bajom. Fáj a térdem, de majd elmúlik.
– Ezt ott a kocsiban ülve nem tudhattam.
– Csak azt ne mondja, hogy azon aggódott, van-e valami bajom. Fogadok, hogy nem ezen elmélkedett.

– Valóban nem – mondom ismeretlen, kesernyés ízzel a számban.
– Hová tart?

Meglep a kérdés. Fogalmam sincs, mi váltja ki belőlem, de eszembe sem jut hazudni.

– A Gyorskocsi utcába, egy kihallgatásra.
– Mi maga, ügyvéd? Nyilván nem rendőr – mondja vigyorogva.
– Ha tudni akarja, az vagyok.
– Most akkor melyik?
– Egy ügyvédi irodának dolgozom.

Az öreg hangosan fölnevet. Látom, hogy a bal első szemfoga hiányzik, és hogy vörhenyes az arca s a keze is, ami izzik valami fertőzőnek tűnő betegség lázától. A kezemben világít a mobil képernyője. Három ötvenhét. Anna hív megint.

– Ez igazán humoros – folytatja. Nekem persze nincs nevetnékem. – Menjünk már lejjebb. Álljunk oda, ha még beszélni akar – mutat a túloldal felé.
– Már így is bőrig áztam.

Lejjebb lépdelünk pár lépcsőfokot, miközben azon tűnődöm, felajánljam-e a segítségemet, mert a fickó igencsak sántít, de érzem, hogy ebben a helyzetben erőltetett volna. Átvágunk az úttesten, majd beállunk az egyik ház kinyúló erkélye alá. A sarki vendéglő előtt parkoló piros Fiatot épp fényképezi egy sárga láthatósági mellényt viselő parkolóőr. Hihetetlennek tűnik, hogy még a szakadó esőben sincs jobb dolga, mint büntetgetni, de nyilván a napi penzum meg kell hogy legyen, jut eszembe közben.

Megint a telefonomra nézek. Kereken négy óra van.

– Szóval, igazán sajnálom a dolgot.
– Ezt már mondta.
– Tehetek önért valamit?
– Adjon tíz rongyot – mondja váratlanul.
– Hogy mit?
– Adjon tíz rongyot – ismétli meg.

Előveszem a tárcámat, hogy kivegyem belőle a pénzt. A jobb kezemben van már a bankjegy, amikor az öreg ismét röhögni kezd. Az arcára nézve az az első gondolatom, hogy nem teljesen normális, aztán pedig, hogy valószínűleg én sem vagyok az.

– Csak nem vette komolyan, amit mondtam? Tegye már el a pénzt. Nem fogom följelenteni – mondja még.

Ez így még konkrétan meg se fogalmazódott bennem, de ahogy eszembe jut a fönti kamera az oszlop tetején, rájövök, hogy tudat alatt bizonyára valami ilyesmitől tartottam eddig is. Figyelem még az arcát egy darabig, és lassan belátom: komolyan nem akarja, hogy odaadjam neki a pénzt.

– Magát aztán könnyen zavarba lehet hozni. Nem gond ez a munkájában? – kérdezi.

Erre inkább nem felelek semmit.

– Na jó, komolyra fordítva a szót, gondolom, látta a kamerát ott a fordulóban – folytatja tovább. – Néhány napja szerelték csak föl. Itt lakom, ebben a házban. Fönt a negyediken. Láttam, amikor fölhelyezték. És szerintem üzemel is, szóval biztosan fölvette, ahogy nekem jött.

Most vajon mégis fenyegetőzni akar, teszem föl magamban a kérdést. Végül is, semmi komoly baja nem lett, ez nem nyolc napon túl gyógyuló vagy ilyesmi, bár kétségkívül tényleg nekimentem az átkelőn.

Az öreg beszél tovább.

– Viszont, ha már így segíteni akar, megkérném mégis valamire.

Muszáj lenne elindulnom, fél órán belül oda kell érnem, gondolom közben. A tarkómon a zakó teljesen átnedvesedett, sőt a hátamon is csorog le egy hűvös csík. Érzem, ahogy az ing fokozatosan a bőrömrre tapad.

– Mit szeretne, miben segítsék?

– Tényleg fáj a lábam. És nem csak azért, ami most történt, bár ez végül is lényegtelen. Föl kellene vinni valamit a lakásba innen a földszintről, de tudom, hogy egyedül sehogy se menne. Lift az nincs. Maga meg épp kapóra jön – sorjázza, megint azzal a bizarr vigyorral a képén.

– Jó-jó, de gyorsan, mert időre megyek – mondom.

Eszembe jut a kocsí. És hogy vajon nem lógok-e ki nagyon az útra, meg hogy nem kapok-e esetleg egy szép, piros bilincset, bár kétlem, hogy ebben a forgalomban sor kerülne rá az elkövetkezendő tíz percben, és ha a parkolóőr netán megbüntet, hát legyen.

– Hirtelen milyen sietős lett. Egyébként magán múlik, nem rajtam! Maga jóval erősebb, mint én – feleli.

Megint azt érzem, hogy csak gúnyolódik velem, viszont meg kell hagyni, elég hatásosan és elgondolkodtatóan teszi. Közben az öreg már egy kulcscsomóval babrál. Nagy nehezen kinyitja a kaput, majd belépünk a félhomályba. Savanyúkáposzta-szag terjeng a szűkös lépcsőházban. Arrébb, a falon föl kattint egy kapcsolót. Valamivel világosabb lesz, de mivel csak egyetlen izzó ég odafönt a plafonon, hátrébb, ahol a lépcső megindul fölfelé, továbbra is homályos minden. Oldalt barna fémajtó vezet egy másik térbe. Az öreg belép, ott is fény gyullad. A raktárhelyiségben rengeteg kacat mindenütt. Darabokra szedett, talán ikeás ágy, roller, a sarokban polcrendszer tele edényekkel, szemben, a hátsó falnál egy szakadt matrac az élére állítva pihen. A férfi a földre mutat, ahol egy zsák hever, tele harminc kiló műtrágyával. Nyilván azt kellene megmozdítani.

– Erről volna szó? – kérdezem.

– Ahogy mondja – feleli az öreg.

Zsebre teszem a mobilt, majd lehajlok, hogy megvizsgáljam a zsákot, nem mocskos-e, vagy nincs-e kiszakadva valahol. Nem lenne szerencsés, ha összekenném a zakómat, amit aztán a biztonság kedvéért le is veszek.

– Adja ide, megfogom – mondja, majd kiveszi a kezemből.

A vörhenyes bőrére gondolok, hogy vajon megfertőzhet-e. Aztán meg arra, hogy a félelmem szinte nevetséges.

– A negyedikre?

– Oda – feleli.

– Maga tudja – mondom még.

Foghatatlannak tűnik a zsák. Hol az egyik, hol a másik irányba akar leszökni a két karomról, mintha a benne lévő anyag tényleg elválaszthatatlan lenne a földtől. Minden egyes fordulóban eszembe jut, vajon nem volna-e célravezetőbb a fejem fölé emelni, mert ez még épp az a súly, amit úgy valószínűleg jobban bírnék, de végül mégiscsak magamhoz szorítva vánszorgok föl vele a minimum húsz centi magas lépcsőfokokon. A negyedikre érve megállok, lerakom a trágyát, és várom, hogy az öreg utolérjen. A fájós lábával neki jóval lassabban megy a följövetel. Látom, hogy innen még egy fémlépcső vezet a fönti padlástérbe, és reménykedem benne, hogy oda már nem kell feltuszkolnom ezt a harminc kiló szart. Amikor végre mellém ér az öreg, mutatja, hogy még hátrébb kellene menni, úgyhogy fölemelem újra a zsákot, hogy aztán a folyosó végéig még cipelhessem. A férfi a leghátsó bejárat zárjával kezd el babrálni. Irgalmatlanul erős szag csap meg, mikor nyílik az ajtó. Fölfedezem benne a levendulát és a vaníliát is. Köhintek párat, olyan émelyítő és brutálisan tömény. Miután az öreg belépett, átlendítem a küszöb fölött a zsákot, miközben arra gondolok, hogy rohadt késő lehet már, s hogy meg se merem nézni a telefonomat. Eszembe jut apám, majd Anna is. Nyilván ott van most a klinikán, és azért keresett. Aztán Anikó, s hogy egyre esélytelenebbnek tűnik, hogy hétre a Bartók Bélára érjek.

– Rakja csak oda a cipőtartó mellé – mondja.

A földre teszem a zsákot, majd ahogy újra kiegyenesedem, érzem, hogy ezzel az akcióval sikerült belobbantanom a fájást a gyulladt vállízületemben. A férfi a kezembe adja a zakómat. Tiszta víz, úgyhogy nem veszem föl.

A hosszúkás előszobában sárga fényű izzó világít, és iszonyatos mennyiségű fenyőfa formájú autóillatosító lóg le az álmennyezetről. Mint egy sűrű, lebegő erdő, úgy fest az egész, és itt is ősz lehet, gondolom, mert mindegyik fa kopott és különféle árnyalatú. Több ajtó is nyílik az előszobából, s a halovány fényben egy nagyobb szekrényt és egy tükröt pillantok meg, amely mintha lyukat képezne inkább a ronda tapétával borított falon. Annyira tömény a szag, hogy öklendezni kezdek. Szerencsére egy percen belül minden komolyabb következmény nélkül elhal az inger, és sejtem már, hogy azért lehet az a rengeteg biszbasz odafönt, hogy a bűzük elnyomjon valami egészen mást.

Az öreg közben eltűnt valahol a lakás belsejében. Elöttem egy macska henge-redik a földön, majd nyávogva négy lábra áll, és a domború hátával a lábamhoz dörgöli magát.

– Kér kávét? – szűrődik ki a kérdés az egyik helyiségből. Ha jól hallom, talán a második, jobb oldalon nyújtózó ajtó mögül.

– Igen, köszönöm – vágom rá, de csak azért, mert föléled bennem valami kíváncsisághoz hasonló érzés, ami háttérbe szorítja aényt, hogy indulnom kell.

Átlépek az állat fölött, aztán beljebb megyek, hátha beláthatok a szemközt nyíló szobába, ahonnan egy szűk résen át határozott fény vetül a fal mellett húzódó gardrób szekrényre. Balra egy másik szoba félhomálya üresen. Aztán már ott is vagyok az ajtónál, megtolom kissé, hogy táguljon a rés, közben köhintek párat, hogyha netán nyikorogna a mozgástól, az öreg ne vehesse észre. Hallom,

ahogy a másik helyiségben matat, majd valami zúgás, berregés szűrődik ki, talán a kávégép hangja az. Erős a fény. Másodperceknek kell eltelniük ahhoz, hogy lássak a benti dolgokból bármit is. Érzem, hogy odabent párás a levegő, s hogy meleg van, aztán megcsap egy ismerős szag, ami jóval egyöntetűbb, mint az illatosítókból párolgó rémület.

Nem nagyon akaródzik elhinni, amit látok. A szobában, ami lehet vagy harminc négyzetméter alapterületű, egyetlen bútor sincs, viszont mindent sötét fólia borít. Olyan az egész helyiség, mint egy hatalmas sátor. A plafon hátsó felén egy vasszerkezet váza rajzolódik ki, ami elszívóberendezésnek tűnik, a mennyezet közelebb eső részéről pedig lámpák lógnak, azok világítják be fehér fényükkel a számomra is egyre inkább körvonalazódó lényeket. A fóliával borított földön bokorszerű növények állnak téglalap alakban elrendezve, és az egyre intenzívebben felém áramló, jellegzetes szag nélkül se kellene sok ész hozzá, hogy tudjam, mik is azok. Hihetetlen, de úgy tűnik, az öreg kannabiszt természetesen egy második kerületi bérház negyedik emeletén. Lehet odabent vagy tíz-tizenkét növény, kezdődő érésben, ahogy látom, s még az is eszembe jut, hogy ez valószínűleg a kisebb, indica-féle, ami jóval több THC-t tartalmaz, mint a többi fajta. Akadt egy-egy munkám az ügyészségen, aminek különféle szerek bújtak meg a háttérében, és az egyetlenem alatt néha persze eltoltunk egy-két spanglit, ami, úgy emlékszem, kellemesen eltompított, mintha az agyam feszültségért felelős részét egy pár órára egyszerűen csak takarékra állította volna.

– Mit szól? – hangzik fel mögöttem a kérdés.

Összerezzenek hirtelen, mintha engem lepleztek volna le.

– Nem is tudom, mit mondjak – felelem. – Annyi biztos, hogy most már tudom, mihez kell a trágya.

Az öreg megint felröhög.

– Az nagyon fontos – feleli, majd a kezembe nyom egy csíkos bögrét, tele fekete-kávéval. – Tej nincs. Remélem, megfelelő így. Finom, kenyai. Az ilyesmit eléggé szeretem – mondja még.

– Nagyszerű, köszönöm.

Kortyolok párat. Tényleg jó íze van. Az egész testemre kihat a számban kavargó forráság, és most érzem csak igazán, milyen vizes is vagyok.

– Maga tényleg ügyvéd? – kérdezi az öreg, miközben befelé, a szobába néz, mintha számára is szokatlan lenne most a látvány.

– Tényleg az vagyok – felelem.

– Azért ez elég humoros, nem?

– Mire gondol?

– Hát, hogy épp maga ütött el, akinek az a dolga, hogy az ilyen ügyekben eljárjon.

– Milyen ügyekben? – kérdezem kissé álértetlenül.

– Az *ilyen* ügyekben – mondja nyomatékosan, miközben a bent álldogáló növényekre mutat.

– Ami azt illeti, szerencséje van, mert nem is olyan régen még az ügyészségen dolgoztam. Úgy azért más lenne.

– Akkor inkább magának van szerencséje, nem nekem.

– Ezt hogy érti?

– Egyrészt, akárhogy is, de nekem jött odafönt a zebrán, másrészt, ha most ott dolgozna még mindig, sokkal nagyobb lenne a kísértés, hogy valóban *eljárjon* – mondja nyilvánvaló hangsúllyal a végén.

Érdekes, amit mond, főleg, hogy úgy érzem, a lelkiismeretemre apellál, ami nem egy életbiztosítás.

– Ez az utóbbi minden bizonnyal így van. De sok embert azért ne hozzon fel ide, ha elfogad egy tanácsot.

– Nem tervezem.

– Egyet hadd kérdezzek még, aztán mennem kell.

– Mondja csak.

– Minek hívott föl ide?

– Hát, a trágya miatt.

– Ugyan, ne vicceljen már, azt bárki más felhozta volna. Vagy legalábbis majdnem bárki – felelem. – Meg hát...

Nem is folytatom a mondatot, csak a sarokban heverő zsákokra mutatok.

Az öreg, kissé hunyorogva, rám néz.

– Volt már úgy, hogy miközben tilosban járt, ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy megossa valaki ismeretlennel a dolgot?

– A büntudatra gondol?

– Egyáltalán nem. Nincs büntudatom, mert nem akar ki ebből a cuccból, ha netán ilyesmi jut eszébe.

– Azért ezt elég nehéz ellenőrizni – teszem hozzá.

– Nehogy azt higgye.

Bólintok, mást most úgyse nagyon tehetek.

– Nos, akkor mire gondol?

– Arra a nyugalomra, amit csakis az a fajta őszinteség képes megadni, ami szinte már önzőség. Mikor a válasz megelőzi a kérdést. És annak, akit nem ismerünk, legtöbbször sokkal könnyebb megnyílni és válaszolni.

Most én vagyok az, aki nevet, mert közben arra gondolok, hogy bezzeg, ha hibázom, rögtön megmutatkozik, ami érdekel, csak lehet, hogy éppenséggel nem a használható formában. Viszont, ha jól csinálom a dolgokat, gürizhetek akárhogy, legtöbbször rejtve marad a lényeg.

– Bárcsak több ilyen esettel... szóval, emberrel lenne dolgom. Sokkal könnyebb helyzetben lennék.

– Azt elhiszem – feleli vigyorogva.

Úgy érzem, a finom cinizmusa végre nem csak rám vonatkozik.

– Kér belőle? – kérdezi még.

– Már hogy a...

– Igen.

– Nem, köszönöm. Ezt most inkább kihagyom.

– Maga tudja – feleli, s hirtelen déjá vu-érzésem lesz, ami számomra mindig ijesztő.

Ránézek a telefonomra. Tizenhárom percem maradt fél ötig.